

Marno János

Hallójáratok

Lábuk alatt ropog a hó,
mint szájamban a pirítós.
Leheletük a levegőben lóg
szaporodó jégcsapokban;
ízlelőbimbóim avatottan
válogatnak a só s a vaj között.
Meggörbül a teáskanna csőre,
reggeltől délig azon röhögök.
Ideérnek-e idén a fagyok,
ez a kérdés emészt épp a vörös
napkorong felmerülésével.
Ha agyagból vagy kiégve
jól, nincs mitől tartanod az égben.
Éjszaka még sárgásfehér volt,
most meg püspöklila púp a térdem.

Felfázás

Isten és én, ezt szentül hiszem,
kölcsonösen nem szenvedhetjük
egymást. Nem áll módunkban. Minthogy helyünk
sincs egymás fantáziavilágában.
Félve mondom ki, néhanap odáig
megyek, hogy a pusztá létezését
kétlem. És ha nem tévedek, ő is
hasonlóan van velem, ha ma épp
nem, mert még hagyja, hadd beszéljek,
akkor holnap, mikor már nem lesz nyelvem,
mely szájam boltjával együtt csődbe
megy, odavész, majd jelenti is a csődöt.
Megyek hazafelé álmomban az egyenlőség
utcában, mezítláb, térdig érő,
világoskék öregemberingben,
az ing alatt nem viselek semmit.
Ingerültségemet fokozza, hogy
őrülten kell vizelnem. Felfázhattam
még itt az éjjel, kint az ablakban,
ahogy elnéztem a kihalt, üres

utcát, kétoldalt a hideg autókkal
s az aszfalttal, amin szétloccsanhatna
a fejem. Nem hatna az a kutyára sem.
Talán még magam sem riadnék fel
a csattanásra, anyámról nem beszélve.
Őt a szokásos, elgémberedett test-
tartásban találom, a mosogatótál
fölé görnyedve, s mintha egyedül
lenne az egész házban. Meghalhatott
rajta kívül mindenki. Sokáig már
én se nagyon húzom a hólyagommal,
összezavarodtam, anyám a húgom
karjai közt ment el, a húgom egy menhely
padlóján végezte az új egészség-
ügyi törvény értelmében. Kétezer-
hatban. Most kétezerhuszonegy van,
Halottak napja előtt öt nappal,
álmomban azonban kora tavasszal
járok odahaza az Egészségházban.
A mosogatótálat a Szentlélek
tartja, ragyogásról jobb nem beszélnem,
inkább Aranyt idézem: Hallgatni
arany. Anyám sem szólal meg, nem örül
meg nekem, a falnak fordulva bújja
a Szentírást, a tudóm begyulladt,
belülről hallom ropogni lépteimet
az éjjel hullott szűz hóban. Most kellene
fölengednem, hagyni, hogy elsárguljon
a világ, mint fényes nappal, gondolok
itt a jövőre, mely egyre távolodik,
és nem összefelé tartva, hanem szerte.

Hanglejtő

Emelkedett hangom az utóbbi két
évben sokat ereszkedett, nincs hova
lejtenie hovatovább, tova-
tűnnie legfőljebb, ahogy az idő
múlatja magát. Vagy teknőjében
a tészta. Fagyponton, ha nem alatta.
Ott, ahol a sebláz faggatja a húst,
hogyan mit szeretne, mit egyen úgy rajta.
Emelkedett hangom a gyermeket

takarta, kit hajnalban keltett télen
a nagyanyja, a rorate végett.
A hideg templomban fázott a térde.
Mise után átkeltek a pékségbe
a Bécsi út kanyarulatában,
át az apróbb bazaltkocka úttesten,
aztán be a kemencehőségbe.
Ott sült ki a számos Krisztus teste
a falusi pokolban. A gyermeké
csak átforrósodott, nézte a „Mami”
fején a fekete hajkorona-
fonatot, melyben ott rejtőztek a tüskék.
A tövisek! Őket visszhangoztathatja
az egykori emelkedettség. Az a kis-
fiúhang, a templomtól a pokolig,
a pokolból a temetőig, ahova
nagyanyja vitte feltalálni magát.

A puszta kíváncsiság

Fúrja az oldalamat a kíváncsiság.
Nem az én kíváncsiságom, talán
senkié sem, hanem csak a puszta
kíváncsiság. Engem csak kínoz vele,
magával, fúrja az oldalamat,
én már rég nem vagyok kíváncsi semmire,
üres szemmel nézek a szemembe
a mosdó fölött a tükörben. Nem
érdekel, mi folyik a mosdóban.
Az sem, hogy meddig menjek vissza és
hova. Sőt, tovább megyek. Az sem
izgat, hogy akkor mit találok ott.
Egy üres oldalt? Vagy egy űrlapot?
Amit ha kitöltök, abbahagyja
kínzásomat a kíváncsiság,
és hűlt helye, mire meghalok?